

POSTANOWIENIE

Dnia 12 marca 2024 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jarosław Matras

po rozpoznaniu w sprawie A. Ż.
skazanego z art. 56 § 2 k.k.s.
na posiedzeniu w dniu 12 marca 2024 r.
kasacji obrońcy skazanego
od wyroku Sądu Okręgowego w Zielonej Górze
z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt VII Ka 120/22,
utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim
Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie
z dnia 6 grudnia 2021 r., sygn. akt IV K 277/21,
na podstawie art. 531 § 1 k.p.k. w zw. z art. 530 § 2 k.p.k. i art. 429 § 1 k.p.k.

p o s t a n o w i ł:

1. kasację obrońcy skazanego pozostawić bez rozpoznania;
2. zwolnić skazanego od ponoszenia kosztów sądowych
postępowania kasacyjnego.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w Krośnie Odrzańskim Zamiejscowy IV Wydział Karny w Gubinie z dnia 6 grudnia 2021 r., sygn. akt IV K 277/21, A. Ż. został uznany za winnego popełnienia występku z art. 56 § 2 k.k.s., za którego popełnienie sąd wymierzył mu karę 10 stawek dziennych grzywny określając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 150 zł.

Powyższe rozstrzygnięcie zostało zaskarżone przez obrońcę oskarżonego w całości na jego korzyść.

Wyrokiem z dnia 13 października 2022 r., sygn. akt VII Ka 120/22, Sąd Okręgowy w Zielonej Górze zaskarżony wyrok utrzymał w mocy.

Kasację na korzyść skazanego wywiódł jego obrońca podnosząc szereg zarzutów (od 1 do 9), przy czym żaden z nich nie stanowił uchybienia opisanego w art. 439 § 1 k.p.k., ani też do istnienia takiego uchybienia nie nawiązywał.

W konkluzji obrońca skazanego wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez jego uchylenie i uniewinnienie oskarżonego A. Ż., bowiem nie dopuścił się przestępstwa z art. 56 § 2 k.k.s., ewentualnie uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi I instancji, właściwemu miejscowo w sprawie.

W odpowiedzi na kasację obrońcy skazanego, Naczelnik Drugiego Urzędu Skarbowego w Zielonej Górze wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasację obrońcy skazanego jako niedopuszczalną z mocy ustawy należało pozostawić bez rozpoznania.

Zgodnie z treścią art. 523 § 2 k.p.k. kasację na korzyść można wnieść jedynie w razie skazania oskarżonego za przestępstwo na karę pozbawienia wolności bez warunkowego zawieszenia jej wykonania, a w sytuacji skazania na inną karę, dla dopuszczalności kasacji wniesionej przez strony konieczne jest podniesienie zarzutu opartego na jednej z okoliczności wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k. (art. 523 § 4 pkt 1 k.p.k.). W tym postępowaniu wobec A. Ż. co prawda zapadł wyrok skazujący, jednak wyłącznie na karę grzywny. Respektując więc wskazane powyżej ograniczenia obrońca mógł wnieść kasację tylko w sytuacji dostrzeżenia zaistnienia uchybienia z art. 439 § 1 k.p.k. Takiego charakteru nie ma żaden z zarzutów podniesionych w kasacji. Skoro charakter zarzutów podniesionych w kasacji, tak w warstwie formalnej jak i merytorycznej, nie wskazywał na zaistnienie któregośkolwiek z uchybień wymienionych w art. 439 § 1 k.p.k., to należało odmówić

jej przyjęcia. Skoro jednak, jak w tej sprawie, wadliwie nadano bieg tak sformułowanej kasacji, to obecnie, należało orzec o pozostawieniu jej bez rozpoznania wobec jej niedopuszczalności.

Sąd Najwyższy zwolnił skazanego od kosztów postępowania kasacyjnego, skoro przyczyną ich powstania była błędna decyzja upoważnionego sędziego sądu odwoławczego o przyjęciu kasacji i nadaniu jej dalszego biegu.

Z powyższych względów orzeczono jak w sentencji.

[J.J.]

ał